

Zimní dívka -

záhadná zimní povídka

Napsal/a: Žirafka

Datum zveřejnění: : 9. 12. 2019 v 9:35

Venku už je dávno tma, uvnitř chaty svítí veliká petrolejová lampa a v kamnech praská hořící dřevo. V místnosti je příjemné teplo a vůně z ohřívajícího se rumu, který tvoří základ výborného grogu, jenž ohřeje posádku chaty na těle i na duchu. Muž stojící u kamen právě přilévá do hrnce mužnou dávku rumu společně s dalším kořením a praví „Jestli to takto půjde dál, tak zítra bude plší polívka. Já tu potvoru snad roztrhnu, rozpáru, stáhnou z kůže, uvařím a pak zabiju. Už mi zase ohlodala sušenky!“ „Tak si je máš lépe chránit a nebo rovnou sežrat, to ti je pak nemůže sežrat nic dalšího“ odpovídá mu další a další dva se smějí. „Jen se chcetejte blbouni, však ono na vás taky dojde“ dodává první muž a pokračuje v přípravě grogu.

Venku celý den pořádně chumelí, posádka chaty během odpoledne připravila hromadu dříví, nanosila zásoby vody z nedaleké studánky a připravuje se na večer. Teplota v chatě stoupá k závratným výškám a naopak teplota vně chaty klesá k nestoudným dvoumístným záporným hodnotám. V troubě kamen se peče pořádný kus ráno uloveného masa a jeho vůně se mísí s vůní grogu z vrchu kamen. Do toho se přidává vůně koření a okolního lesa.

Muž stojící u kamen nalévá grog do připravených a obstojně čistých plecháčků. Každému dává poctivou dávku. Jeho kamarádi dokončují přípravy večera, nejvyšší z nich se natáhl k petrolejce a poněkud tlumí její svit a pak si všichni vezmou svoje nástroje. Je to zajímavá sestava, kytara, baskytara, housle a flétna. Je to parta, co se zná už dlouho a v tyto dny spolu tráví čas. Již mnoho a mnoho let. Přes rok se moc nevidí, bydlí a pracují v různých městech a tak se setkávají jen v zimě na chatě. Různé profese, různé povahy a charaktery, ale přesto je něco spojuje a nutí být spolu i přes to, že se někdy hádají. Důvodem půtek bývá kde co, od názorů na politiku až po fotbal. Ale přesto to všechno spolu v zimě zase pojedou.

Všichni se napijí umně připraveného grogu a pustí se do hraní. Jejich kolegové by se asi divili, kdyby viděli primáře kliniky, truhláře, programátora a bankovního úředníka, jak ne úplně upravení a ne úplně čistí sedí v malé chatě, pijí grog a hrají country. Hrají a hrají a v tom se ozve nesmělé zaťukání na dveře. Nejprve mu nikdo nevěnuje pozornost ale když se zaťukání ozve znovu, tak se muži se na sebe podívají s otázkou ve tváři, protože v tuto hodinu a v tomto počasí je to poněkud nečekané. Jeden z nich se otevře a jde otevřít. Ve dveřích stála mladá žena oblečená v jednoduché lněné šaty a šedý plášť. Za ní bylo vidět, že chumelenice již ustala a na bílé pláni před chatou byly vidět jen její drobné stopy.

„Dobrého večera přeji pánové. Dovolíte, bych se v tomto stavení na pár chvil zastavila a dala odpočinouti svým nohám?“

„Ale jistě, vítejte. Kde jste se tu vzala?“ zeptal se muž držící v ruce baskytaru.

„Šla jsem se projít a jdouce kolem chaty slyšela jsem znít hudbu. Mám hudbu ráda a tak jsem si řekla, že se zastavím a poslechnu si, kdo a proč tu, v tuto nezvyklou hodinu, hraje. Určitě ukojíte zvědavost mojí. Víím, toť špatná vlastnost má, a pro ženu zvláště, ale já si pomoci nemohu.“ Žena se

zhluboka nadechla a na tváři se ji rozzářil úsměv „Ve vzduchu cítím libou vůni, z čeho vychází?“

„To je můj speciální a s láskou připravený grog“ prohlásil muž původně stojící u kamen a nabídl ženě na rychlo očištěný plecháček. Ta se napila a usmála se na něj „Nikdy jsem takového nápoje nepila, ale chutná a voní krásně“. Muži se začali pochechtávat, chopili se opět svých nástrojů a pokračovali v hraní. Žena chvíli poslouchala a potom spokojeně usnula schoulená na své sedačce. Když si toho pánové všimli, tak ji uložili na lůžku v rohu chaty, nějakou dobu ještě hráli, potom však uložili nástroje, zhasli lampu a sami se odebrali do říše snů také.

Teplota venku ještě více klesla a teplota v chatě naopak ještě mírně stoupla. Kamna byla naložena až nahoru a dřevo pomalu hořelo a ohřívalo chatu i spáče uvnitř. A hlodavec využil náhlého klidu a vyrazil za potravou. Opět narazil na špatně zabalené sušenky a tak se pustil do hodování.

První kdo se ráno probudil byl nejmladší z mužů. Zjistil, že venku svítá a tak slezl z podkroví, v místnosti dole zjistil, že oheň v kamnech, dle očekávání, již dohořel. Vymetl tedy rošt, vysypal popelník a znovu rozdělal oheň. Na kamna pak položil hrnec s vodou a začal tiše připravovat čaj pro kamarády i nečekanou a nezvyklou návštěvu. Přemýšlel nad tím, jak se sem vůbec dostala, jak to, že ji v těch šatech a lehkých botách nebyla zima, proč mluví tak zvláště a hlavně přemýšlel nad tím, odkud ji vlastně zná, protože mu celý večer byla nějak povědomá. Chtěl se ji na to všechno zeptat, ale pak si všiml, že místo na lůžku je prázdné.

Praskání dřeva a svítání probudilo i jeho druhy a tak začali připravovat snídani. Maso v troubě kamen bylo již krásně propečené a po tolika hodinách připravené k hostině. Trouba jej zároveň ochránila před nájezdem čtyřnohého obyvatele chaty. Bylo ho tolik, že by nasýtlo nejenom posádku chaty, ale možná i posádku malého hradu. V tom si však i ostatní všimli, že místo na lůžku je prázdné a tázavě se podívali na muže u kamen.

„Já nevím kde je, když jsem se probudil, bylo tam již prázdné. Myslel jsem, že je s někým z vás, ale pak jsem si všiml, že tu jste všichni. Kde je ale nevím“.

„Třeba šla jenom ke studánce nebo na druhou stranu nahoru.“

„To je možné, když už mluvíš o té studánce, mohl bys dojít pro vodu?“

„Proč ne, dej mi kanystr.“

Muž s kanystrem si obul boty a otevřel dveře. „Pánové, mám takový pocit, že ke studánce nešla. Asi prostě zase šla tam, odkud přišla. Koukněte na ty stopy, nevedou ani na vrch, ani ke studánce.“

I zbylí tři muži vyšli před chatu a koukali na stopy. „No jó, asi neustála naší společnost nebo spíše to tvoje chrápání.“ řekl jeden z nich druhému a všichni se začali smát. Muž s kanystrem odešel pro vodu a dva ostatní se vrátili do chaty. Nejmladší zůstal před chatou a nevěřícně koukal před sebe do sněhu.

„Zavři, jde sem zima!“

Nejmladší poněkud přidušeným hlasem řekl „Kluci, koukněte se na ty stopy.“.

Zvláštní tón v hlase přiměl dva muže uvnitř chaty k tomu, aby opět vylezli ven. Mezi tím přišel i muž s vodou, postavil kanystr na stůl a opět vyšel z chaty za svými druhy. „Na co koukáte?“

„Na stopy, podívej se také. Co je na nich divného?“

„Divného? Nic, jsou to stopy té holky, když ráno odešla. Byla stejně nějaká divná, už jen to, jak mluvila. Kdo ví co je zač. A možná je lépe, že je pryč.“

Muži koukali na stopy a teprve nyní jim pomalu docházelo, že stopy jsou vážně trochu zvláštní. Byly dobře rozeznatelné a jen lehce zaváté sněhem, čímž kontrastovaly s jejich čerstvými stopami. Sníh v širém okolí i na cestě byl krásně neporušený. Stopy se zvolna objevovaly v půlce cesty a vedly směrem k chatě.